

Ioan 6:29

Isus a răspuns și le-a zis: „Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu: să credeți în acela pe care l-a trimis el”.

ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς, Τοῦτό ἐστιν τὸ ἔργον τοῦ θεοῦ, ἵνα πιστεύητε εἰς ὃν ἀπέστειλεν ἐκεῖνος.

A crede în Isus Hristos: iată lucrarea pe care o împlinește cel ce se supune lui Dumnezeu. Mulți oameni fac o distincție netă între credință și lucrare, despărțindu-le pe acestea ca și cum ar fi două entități deosebite, de sine stătătoare. Și totuși aici Isus pune semnul egalității între lucrare și credință, ca și când faptul de a crede pur și simplu înseamnă de fapt o lucrare. Ce înțeles au aceste lucruri?

Chiar dacă Biblia conține mai multe feluri de texte (legi, istorie, imnuri, proorocii, evanghelii, epistole), se poate constata destul de ușor un îndemn constant, de la un capăt la altul al cărții, de a crede în adevărul tuturor cuvintelor Bibliei. Pildele și lecțiile pe care le desprindem în legătură cu personajele ce apar de-a lungul Bibliei sunt, în ultimă analiză, legate de credința sau necredința acestor personaje și de consecințele alegerii lor de a crede sau a nu crede.

Adam și Eva sunt exemple de necredință. Dumnezeu le spusese ca din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânce, căci în ziua în care ar mânca, vor muri negreșit. Satana le spune că nu este adevărat, că nu vor muri dacă ar face ceea ce Dumnezeu le spusese să nu facă. Ei au crezut pe Satana și au disprețuit porunca lui Dumnezeu. Necredința lor nu s-a manifestat însă numai la nivelul gândului, ci s-a concretizat prin fapta de a mânca din pomul oprit, deci printr-o lucrare. Fiul lor Abel a avut credință în Dumnezeu, credință care s-a manifestat prin aducerea unei jertfe lui Dumnezeu. Iată și credința, precum în exemplul anterior necredința, manifestată printr-o faptă, printr-o lucrare deci.

Asta nu înseamnă totuși că necredința ar fi acceptabilă dacă se manifestă doar la nivelul gândului, al ideii, căci se înțelege destul de bine că o astfel de stare este izvorul potențial al unor fapte pe măsură. Ca exemplu, Isus spusese că dacă cineva se uită după o femeie ca s-o poftască, omul acela a și precurvit cu acea femeie în inima lui (Matei 5:28).

Credința care a avut-o Avraam în cuvintele lui Dumnezeu l-a împins pe acesta să ia o mulțime de inițiative noi în viața sa, pe care oricare om le-ar socoti majore: a părăsit locul unde se afla, ca să plece într-un alt loc pe care, la vremea aceea, încă nu-l cunoștea. A așteptat cu răbdare împlinirea făgăduinței cum că va avea un copil din care se va naște un neam mare care va moșteni o țară, dăruită de Dumnezeu; că în sămânța lui toate neamurile de pe pământ urmau să fie binecuvântate (Geneza 12:1-3; Galateni 3:16). A fost gata chiar să sacrifice, la porunca lui Dumnezeu - menită să-i încerce credința - pe fiul dăruit prin împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu. Și toate acestea le-a făcut în urma auzirii cuvintelor pe care le-a primit de la Dumnezeu.

Poate că cineva ar fi gata să zică: „Păi dal... Dacă și mie mi-ar vorbi Dumnezeu în mod direct, aș crede și eu...” Eu n-aș avea îndrăzneala să spun că unui asemenea om Dumnezeu nu-i va vorbi niciodată, cu toate că cel ce vorbește așa se îndoieste evident de toate celelalte lucruri prin care Dumnezeu i s-a făcut deja cunoscut; aș putea spune însă că Avraam n-a fost așa. Nici unul din oamenii de seamă ai Bibliei, despre care ni se spune că au fost plăcuți lui Dumnezeu, n-au fost așa: ei au crezut în Dumnezeu, au umblat în viața lor după legea lui Dumnezeu, au fost supuși, au fost smeriți, au fost dreپți și, desigur, sfârșitul lor a fost unul de laudă, de glorie, ca al tuturor acelor care prin toată ființa lor slăvesc pe Dumnezeu. Slava aceea a lui Dumnezeu, pe care au preamărit-o în timpul viețuirii lor pe pământ, le-a fost dăruită, și o poartă și acum, după ce s-au stins demult din viața pământească, pilda lor rămânând veșnic vie înaintea tuturor oamenilor din toate timpurile. Este adevărat că unul din apostolii lui Isus, Toma, s-a îndoit de învierea Domnului său; și totuși, Isus i s-a arătat mai apoi și lui, transformând necredința aceluia în credință vie. Dar în același timp i-a și spus că vor fi fericiți cei ce n-au văzut și au crezut (Ioan 20:29), înțelegându-se din acele cuvinte cât de prețioasă este starea de a crede fără ca neapărat să fi văzut.

De altfel, nu este greu a înțelege că acestea două - credința și faptele - nu se pot despărți; ele sunt în mod organic legate. Existența credinței aduce în mod obligatoriu faptele potrivite cu aceasta.

Lucrarea omului lui Dumnezeu este deci credința în Isus Hristos. A crede în el înseamnă a crede cuvintele lui. Dacă el spune, de exemplu, „Pocăiți-vă, căci împărăția cerurilor s-a apropiat” (Matei 4:17), cel ce crede în el va face într-adevăr ceea ce Isus spune, adică se va întoarce de pe calea obișnuită a lumii și se va înscrie pe calea către Dumnezeu, aceea a iubirii, a adevărului, a sincerității, a lepădării de sine, a smereniei, a slujirii. Asta înseamnă desigur nu numai o întoarcere cu gândul. De exemplu, dacă aproapele tău este în lipsă sau în vreun necaz oarecare, ajută-l dacă poți, căci altfel credința ce ți se pare că o ai este moartă în ea însăși (Iacov 2:17). Și dacă încercând să faci așa ți se va părea că nu știi cine este aproapele tău, Isus te va învăța, tot așa cum l-a învățat pe acel învățător al Legii, dându-i pilda bunului samaritean (Luca 10:25-37).

Pocăindu-te ca să-l urmezi pe Isus, te vei lepăda de minciună și te vei lipi de adevăr, căci Isus este adevărul (Ioan 14:6). Asta înseamnă nu doar dorință exprimată în gând, ci chiar a proceda așa în viața de zi cu zi. Nu căuta justificări pentru minciuna care ai vrea să o spui soției sau șefului tău, chipurile ca să nu faci rău nu-știu-cui. A trăi în adevăr înseamnă a spune întotdeauna adevărul și a-l apăra; a nu-l mânji nici cu cea mai mică minciună.

Credința în Isus nu poate să fie lipsită de lucrări potrivite cu această credință, căci omul cel nou - omul credincios - este precum mlădița unei vițe, care crește din vița însăși și care nu poate să nu aducă roadă: vița este una aleasă, scumpă, îngrijită de însuși Dumnezeu (Ioan 15).